מז א מיי' פ"ט מהלי טירות הלט"ו:

וב מיי׳ פ״ד מהל׳ מ״ת

הל"ו טוש"ע י"ד סימן רמו

סעיף יבן: דו ג מייי שם פ״ז הלט״ו: דו ד מייי שם פ״ט הלי

פי' הרא"ש

ה"ג ולייתי. לרבי יהושע פריך דאמר נמצא זה מביא

קרבנותיו לחצאין ומאי נפקא מיניה ויביאם לחצאין: לחדד בה את

התלמידים אה"ג מודה הוא

לדברי בן זומא והא דאמר

י שיבקש א' לידו' כנגדו לא

אמ' ואלאז לחדד את

אנו (אלא) לוווז אונ התלמידים אם יש בהם משיב כבן זומא הא

י דקאמר ונמצא זהו מביא

ו קאמור (נמצא זהן מב"א קרבנותיו לחצאין ה"ק אם אין אחר נודר כנגדו יצטרך

להביא קרבנותיו לחצאיז:

. היינו המעיים: ולר' יהושע

דאמר שידור אחר כנגדו

צריך לאחר תנופת החלב

. עד שיגלחו שניהם ותמצא

שאם נטמא א' מהם ואין

. ידוע איזה הוא צריך לעשות כן התם א"א לעשות בענין אחר. אבל

הכא מוטב שיעשה כבז

ר׳ (ישמעאל) [יהושע] אלא לחדד רה ער . (בכנית:) (יוושען אלא לחדד בה את התלמידים: נזיר שהיה

טמא בספק. כולה מפ׳ לעיל פ׳ כ״ג:

מו ופ"י הל"ח:

נמ:

ד"ה התורה], ב) [ברכות

לג: וש"כו. ג) לעיל נה: מ:.

ד) ולפנינו שם אימא רב פפאן, ה) [דף נה:],

נוסחת הריב"ן

ל] חל עליך נזירות כו': ב] כדאמר ליה כו': ג] לאחר

שלשים יום: דו וליטמא

לבלי שומע לו. אם [אין] דעתו לידור בנזיר לא זהº שידור כנגדו: בזר שומע לו שידור בנגדו בנזיר. כזה הענין מספק להיות מיר אלא הוא לבדו מביא לסוף שלשים יום חטאת העוף והוא הדין עולת העוף ולא חש לפרשה: ועולת בחמה. כדי

לגלח על אחד מהדמים ואומר כו׳ ואסור: לשתות ביין דשמא היה טמא וסופר עוד שלשים יום ומביא הרבו טהרה חטאת ועולה ושלמים: ואם טהור הייתי אומר בשולה הראשונה חובה. דלא סגי בלא עולת חובה בגילוח ראשון שלריך לכל הפחות לגלח על אחד מהדמים: והשאר קרבני. החטאת והשלמים ועולה זו שבאה עכשיו נדבה:

נמצא מביא קרבנותיו לחצאין. דאם טהור היה עולה ראשונה חובה כדפרישית ובגילוח שני מביא חטאת ושלמים דכיון דאין נזיר אחר עמו אינו יכול לעשות בענין אחר שכיון שהוא ספק טמא בסוף

שלשים אינו רשאי לגלח בלא הבאת קרבנותיו דתניא בפרק שני (לעיל דף יד:) נזיר שכלו ימיו [לוקה על הטומחה ואינו] לוקה על התגלחת:

אבל הודו חכמים לדברי בן זומא. דלא איכפת לו אם מביא לחצאין והלא לא ימצא אחר שידור כנגדו: ולירתי. אדרבי יהושע פריך כלומר ויביא לחצאין ומה בכך ומשני אין הכי נמי ולא א״ר יהושע אלא לחדד התלמידים: אבור רב נחמן כר יצחק מאי ליעכד ר' יהושע לדקיה דלא ליםרו. לא איתפרש: בע"ח מחי ליעבד רבי יהושע לדקיה דלא ליסרו פירוש לבני מעים שלא יסריחו דכיון שיבקש אחד שידור כנגדו בנזיר א״כ לסוף שלשים יום כשמגלחין שניהן שניהם לריכים להניף החלב ותגלחת שניהם היא לפני תנופה א"כ יסריח החלב במה שיאחרו להקטיר אותו עד שתי תגלחיות דנהי דלא מת אחד מהם

כך היא לכולי עלמא שמביאין קרבן טומאה וטהרה הא ודאי [אי] אפשר לתקנו בע"א אבל בסיפא דמת אחד ואפשר לתקנו בתקנת [בן זומא] בלא נזירות אחרת ולא® הוה ליה למימר לר׳ יהושע שידור אחר כנגדו ובפירוש [אחר] כתוב לדקיה לאיברים דעולה דאינן נקטרות עד אחר תגלחת שניהם וקשה דעל העולה אינו עיקר מצות דמים כי אם מןº השלמים ותו למה ימתין הכהן מלהקטירם עד אחר התגלחת וזה לא מצינו ויותר נראה כדפרישית: שהיה ממא בספק. פירשתי לעיל שילהי פ' כ"ג":

ה״ג

מתני' מת אחד מהן אמר ר' יהושע יבקש מאחד מן השוק שידור כנגדו בנזיר ואומר אם ממא הייתי הרי אתה נזיר מיד ואם מהור הייתי הרי אתה נזיר אחר שלשים יום וסופרין שלשים (6) ומביאין קרבן מומאה וקרבן מהרה ואומר אם אני הוא הממא קרבן מומאה שלי וקרבן מהרה שלך ואם אני הוא המהור קרבן מהרה שלי וקרבן מומאה בספק וסופרים שלשים יום ומביאין קרבן מהרה ואומר אם אני (יי הממא קרבן מומאה שלי וקרבן מהרה שלך וזה קרבן מהרתי ואם אני הוא המהור קרבן מהרה שלי וקרבן מומאה בספק וזהו קרבן מהרתך אמר לו בן זומא ומי שומע לו שידור כנגדו בנזיר אלא מביא חמאת העוף ועולת בהמה ואומר אם ממא הייתי החשאת מחובתי והעולה נדבה ואם מהור הייתי העולה מחובתי והחמאת מספק וסופר שלשים יום ומביא קרבז מהרה ואומר אם ממא הייתי העולה הראשונה נדבה וזו חובה ואם מהור הייתי העולה הראשונה חובה וזו נדבה וזו שאר קרבני אמר רבי יהושע נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים אבל הודו לו חכמים לבן זומא: גמ' ולייתי אמר רב יהודה אמר שמואל לא אמר ר' יהושע אלא ילחדד בה את התלמידים אמר רב נחמן מאי ליעביד ליה רבי יהושע לדקיה דלא ליסרו: מתני׳ ינזיר שהיה ממא בספק ומוחלט בספק אוכל בקדשים אחר ששים יום ושותה יין ומטמא למתים אחר מאה ועשרים יום ישתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי

יהודה אמר שמואל. יודע היה ר' יהושע שאין תשובתו כלום ולא אמר כך אלא כדי לחדד בה את התלמידים שיהו נושאין קל וחומר בעלמן ומה סוה רבינו שיודע הוא בעלמו שאין בדבריו ולא כלום משיב דבר שאינו משנה ק"ו לשאר כל אדם שיכול להשיב על דברי רבו ואפי יודע בו שאין בדבריו ולא כלום ושאר חביריו יהיו מלעיגין עליו לא ימנע מלשאול כל לרכו וכדאמרינן במסכת נדה (דף מו) יתיב רב פפא כו' ואחיכו עליה ואמר ד' רבא אפילו כי האי מילתא נימא איניש קמיה רביה ולא לישתוק שנאמר [משלי ל] אם נבלת בהתנשא אם נבלת עלמך על דברי תורה סופך להתנשא בה ואם זמות יד לפה ואם שתקת סופך שיהו שואלין ממך ואי אתה יודע להשיבו ותתן יד לפה: **אמר רב נחמן בר ילחק מה ליעביד ליה ר' יהושע לדקיה דלא ליסרו.** כלומר לורב נחמן (1) דלא שמיע ליה להא דאמרינן דלא אמר רבי יהושע אלא לחדד את התלמידים והכי קא מותיב וקאמר לדברי ר' יהושע דאמר נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאין מו מאי רוצה לעשות בבני מעים בדקי בהמה להצניען שלא יסריחו עד שיביא שאר

בותבר' מם אחד מהן א"ר יהושע יכקש אחד מן השוק. ויכקש ממנו שידור כנגדו להיות נזיר כמו זה שמת ויאמר לו אם טמא הייתי הרי אתה נזיר מיד ולאחר שלשים (ג) מותר אתה לגלח ולשתות ביין ואם טהור הייתי וחבירי טמא הרי אתה טיר לאחר

שלשים יום: וסופרין שלשים יום. מעכשיו ובסוף שלשים מביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה בשותפות ויאמר לאותו שהביא מן השוק אם אני הוא הטמח הרי קרבן טומחה שלי וקרבן טהרה שלך ואם אני הוא הטהור ועדיין לא חל אועליו מירות עד לאחר שלשים כדאמר בו מתחילה ואם טהור הייתי הרי אתה נזיר לאחר שלשים בו הרי קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה בספק וחטאת העוף שמביא על ספק טומאה אינה נאכלת ואזלה להבורה כדאמרינו בפרה מי שאמר הריני נזיר (לעיל דף כט.) אמר ר׳ יוסי בר' יהודה מנין לחטאת העוף הבאה על ספק שאינה נאכלת כו׳ ועולת העוף אי בעי מייתי לה לשם נדבה ואי בעי לא מייתי לה כלל כיון דדורון בעלמה הוה לה מעכבה ואשם נמי לא אינטריך לאיתויי דאשם אינו מעכבו מכפרה כדאמרינן בפרק מי שאמר הריני נזיר מגלח (לעיל דף ית:) הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה ועדיין אסורין לשתות ביין וליטמא למתים דואבל חוזרין וסופרין שלשים יום ומביאין קרבן טהרה בשותפות: ואומר אם אני הוא. שהייתי טמא קרבן טומאה היה שלי וקרבן טהרה היה שלך זה של עכשיו קרבן טהרתי ואם אני הוא הטהור ואותו שמת היה טמא וקרבן טהרה סו היה שלי וקרבן טומאה היה בספק הרי זה קרבן טהרתך ומכאן ואילך מותרים לשתות ביין וליטמא למתים: אמר לו כן זומא מי שומע

נו כו'. אלא חמשלים את מירו יאכל בזמן שהוא ספק אינו דוחה: ויביא בספק חטאת העוף ולאשם ולעולת העוף לא חיישינן כמו שאמרנו אלא חטאת העוף שהיא באה על הספק יביא כמו על ספק טומאה ויביא עמה עולת בהמה ושאר קרבנות נזירות טהרה אינו לריך להביא לאלתר אלא לאחר שלשים יושניים שהרי עדיין אינו יכול

לשתות ביין וליטמא למתים עד לאחר שלשים יוים ומעכשיו אומר אם טמא הייתי החטאת מחובתי של קרבן טומאה ועולה זו לנדבה דנזיר טמא לא מייתי עולת בהמה ואם טהור אני זו עולה מחובתי והחטאת בספק ואינה נאכלת ועולת בהמה קריבה לשם חובה וחוזר וסופר שלשים יום ומביא קרבן טהרה בלבד חטאת בהמה ועולת

בהמה ושלמים ואומר אם טמא הייתי עולה הראשונה נדבה וזו חובה עם שאר קרבנותי ואם טהור אני הרי עולת בהמה ראשונה חובה וזו נדבה ואלו שאר קרבנותי: א"ר יהושע. נמלאת אתה אומר שאם טהור היה שמביא קרבנותיו לחלאין שבתגלחת ראשונה הביא קרבן עולת בהמה ועכשיו הביא חטאתו וזבחי שלמים: אבל הודו **הכמים לדברי בן זומא.** שאין חוששין אם הביא קרבנותיו לחלאין ועוד שאינו מולא מומי שידור מיר כנגדו: גב" ולייסי. כלומר יומה חשובה השיב ר' יהושע (ד) בן לוי לבן זומה שוה מביה קרבנוחיו לחלחין יביה לחלחין ומה בכך: המר רב

למתים וחוזרין: ה] וקרבן טהרה שלי וקרבן טומאה בספק: ו] אלא ישלים את נאירותו: ז] לאחר שלשים שהרי כו': ח] לאחר שלשים יום שניים ועכשיו: טו שאינו מולא שידור כנגדו: התשובה שהשיב ר' לבן זומא כו': כ] ומה ר' יהושע אע"פ שיודע בעלמו שאין בדבריו כלום ומשיב כו' שאיו יכול להשיב לדברי רבו לבו כו׳ ואי אתה יודע להשיב כר׳: ל] כלומר לרב נחמן לא שמיע ליה להא דלא אמר כר׳: מ] מביא קרבנותיו לחלאין לריך להלניען שלא כו': נ] לפי שהן: הגהות הב"ח (מ) במשנה וסופרין לו) במשמח הקופרק שלשים יום ומביחין: (ב) שם חס חני הוא הטמא: (ג) רש"י ד"ה מת אחד וכו' שלשים יום מותר: (ד) ד"ה ולייתי וכו' כי יהושע לבן זומא כל"ל ותיבות בן לוי נמחק: ומיבות בן לוי נמחק: (ה) ד"ה אמר רב יהודה

הגהות התוספות ל"ל פירוש, אפילו אם דעתו כו'. 2. ל"ל בלא זה, וכ"ה בס"י. 3. ל"ל ועדייו אסור. 4. תיבת אומר נמחק. 5. ל"ל וזה שאר. 6. מיבות המוקפות נמחק. וכ בס"י. 7. תיבת בע"א נמ ול"ל הגה"ה. 8. ל"ל לא. 10"ל הגה"ה. 8. ל"ל לא. 9. ל"ל על.

וכו' ומה ר' יהושע שיודע הוא בעצמו: (ו) ד"ה אמר רב נחמן וכו'

כלומר רב נחמן לא הוה שמיע ליה:

קרבנותיו בתגלחת שניה אלא ודאי מביא לחלאין ואין בכך כלום: לדקיה. כמו דקים שבבני מעים. ולהכי נקט בני מעים יו שהן מסריחין לפי שעה מה שאין כן בבשר: כזתבי' נויר שהיה שמא בספק כו'. כמו שהיא מפורשת למעלה בפרק כהן גדול ומיר [דף נה:]: